

ZÖLD, SÁRGA, PIROS

A cím senkit ne tévesszen meg, szó sincs politikai szimbólumokról, a rendőrlámpa színváltozásait sorolja fel ez a több mint húszesztendőös kis produkció. Nem is volt más célja, mint az, hogy a közlekedési szabályok rejtelmeit plántálja a nézőkbe, s mindenekelött egy kis propagandát csináljon a BESZKÁRT-nak. Magyarán: toborzófilm volt ez a javából: gyere pajtás, kalauznak. Még az ének sem hiányzik belőle, már csak azért sem, mert a szereplők között ott találjuk Latabár Kálmánt és Kiss Mányit.

Néhány hónappal ezelőtt a Budakeszi úti filmarchívum vágóasztalánál találkoztam a *Zöld, sárga, piros*-sal, amikor tudományosnak ígérkező — szigorú lektorainknak kicsit más volt a véleménye — dolgozatomat készítettem az oktató- és népszerű-tudományos filmműfaj magyarországi történetéről, s egyáltalán a műfaj alakulásáról.

Az oktató-, sőt a népszerű-tudományos filmekben sem ritkaság, hogy színészek szabályos kis játékfilmmel illusztrálják a didaktikus vagy adott esetben művészi

gondolatokat. (Emlékezetes példája volt ennek Alfonzó giccsfestő figurája, a „Vigyázat, mázolvá!” című kisfilmben.) Latabárra is sokan emlékeznek még a „A selejt bosszúját”-ból. A *Zöld, sárga, piros* azonban jóval előbb, 1948-ban készült. (Rendezője Bojtár László, operatőre Hegyi

Barnabás, művészeti vezetője Révész Zsuzsa.) Először láthatták benne a nézők 1945 után a mozivásznon Latabár Kálmánt.

Tulajdonképpen vidékieket toborzott a BESZKÁRT-hoz az illusztratív történet, amely arról szólt, hogy a vidékről felkerült pesti

nem hagy itt bennünket Latyi. Lehetne, persze, most okosan meditálni: két évtized után, íme, nemcsak egy művész búcsúzik örökre, hanem egy szakma is. Talán szép és esztétikai bölcsességeket tartalmazó sorokat is lehetne kanyarítani arról, hogy egy olyan formátumú színészgyénység, mint Latabár, hogyan töltötte meg élettel, hogyan „adta el” a propaganda-célokra készült film figuráját is. Színészi képességeiről azonban többet tud a néző, a kritikus, a történész a játékfilmek alapján.

Ezek mellett a közismert filmek mellett kallódó apróságok csak a halál és az elmúlás pillanataiban nyernek valami különös fényt, kelnek életre, egészen rövid időre. Mert furcsa módon ezek a produciók ilyenkor jobban tükrözik korukat, mint a lexikonba kerülő rangos alkotások. Ez a *Zöld, sárga, piros* is megidézi a kort, amikor még az volt a gond, hogy egyáltalán: legyen közlekedés. S felidéri Latabárt, aki visszatért a filmvászonra.

Most végleg elment ebből a kalauz nélküli világból. Pedig a lámpa ugyanúgy vált: zöld, sárga, piros.

(— BEL —)

háaspár újabb rokono- „életben” látjuk a veze-
kat hív fel dolgozni, s tőt és a kalauzt, munka
amelyben a kalauz- és közben. Meglehetősen
vezetőjelöltek oktatását vidám és szórakoztató
is látjuk, nagy kocsin és ez a munka ebben a
kis próbaasztalon, hogy filmben, éppen ennek
minél pontosabban elsa- bizonyítása volt Latyi és
játítsák a KRESZ-szabá- Kiss Manyi feladata.
lyokat, mert a balesetek Igazán nem lenne ügy
már akkor is egyre sza- Latabár pályáján, ha a
porodtak. Azután az kalauzokkal egyetemben